

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus LII. Magnum animæ è corpore solutæ erit gaudium de superatis
periculis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

DISCURSUS LII.

Thau.

Multi enim sunt gemitus mei, & cor meum mœrens. *Thren. 1. v. 22.*

DE ANIMA.

Magnum anima è corpore soluta erit gaudium de superatis periculis.

i.
Eccle. 3-
v. 4.

s Hieron.
h. c.

Tempus
flendi
nunc.

Ridendi
in futuro.

Tempus flendi, & tempus ridendi, tempus plangendi, & tempus saltandi assignavit Ecclesiastes; quando autem tempus aut flendi aut ridendi sit, non determinat. Si alternis vel horis, vel diebus, vel septimanis, vel mensibus, vel annis, inter se fletus & risus distinguerentur, nullus fortè justæ querelæ locus esset. Negat autem divus Hieronymus, in hoc mundo unquam plenam ridendi spem, aut tempus fore, sed, nunc flendi tempus est, in futuro ridendi. Cum enim hæc vita præsens, sit arduis plena periculis, ac in mundo laqueis infernalis hostis convoluto & intexto, vix impunè quis evadere valeat, ridendi tempus, & saltandi nunc esse non potest, sed flendi tan-

tum & plangendi; hinc anima peccatrix mortalis corporis vinculis conclusa, ac tentationum laqueis irretita meritò suspirat: *Multi enim sunt gemitus mei, & cor meum mœrens.* Sed quando laqueo mortalitatis contrito, anima à periculoso corrupti vitiis corporis confortio, & captivitate erit liberata, tunc ridendi & saltandi tempus affulgebit, vix enim majus anima è corpore mortali soluta gaudium esse potest, quàm dum de tot periculis liberatam, iisque superatis securitati se redditan contemplantur.

Nullus in navi, sævis tempestatibus jactatâ, & spumantium procellarum impetu nunc in æthera sublevatâ, jam ad imum depressâ, risus, & tripudium

Gaudet
anima in
periculis
superatis.

II.

pudium auditur, sed tantum lu-
 gubres & flebiles de salute sua
 conclamantium voces. Sed cum
 demum cessante bullientis ma-
 ris fervore, opratum litus atti-
 git, tunc ridendi, tunc saltandi
 tempus. Sic in navi, qua vehe-
 batur Jonas, ad cœlum flebili-
 ter voces levabant nautæ, Jo-
 nas ipse è somno excitatus in-
 horrui, auctor ipse consilii, ut
 in mare projiceretur, inobedi-
 entis victimâ placandum. Ex-
 ceptus autem à Ceto magno, vi-
 vo hoc carcere inter fluctus cir-
 cumferebatur illatus quidem,
 sed timore, ac tristitiâ plenus,
 ignorabat enim an hoc carcere
 tanquam sepulchro reconditus,
 vel rursus in profundum mare
 foret evomendus. Inter hæc
 inevitabilia vitæ pericula, in so-
 lo Deo suo spem collocare, &
 in ipso, hac tumultuosâ navi
 vectus, anchoram figere con-
 stituit, sacrificium laudis Deo
 suo liberatori vovens: *Ego au-*
tem in voce laudis immolabo tibi.
 Nec dubitandum, quin Jonas è
 Ceto ad litus, atque è tenebris
 & umbra mortis, ad vitæ lucem
 projectus, in magnas laudis, &
 exultationis voces eruperit.

In tempe-
state abest
Jonas.

Expositio
Jonas lo-
quatur.

Jonas 2
v. 10.

Inter leo-
num risu-
simetur.

ventionum cohabitator, hiantes,
 & famelicos earum rictus sibi
 deglutiendo & lacerando jam
 jam inhiantes tremens aspicit,
 magno utique perfundendus
 gaudio, si Deo duce salvus è
 leonum faucibus eruatur. In la-
 cum famelicorum leonum con-
 jectus Daniel, nisi indubitatum
 sibi vivi Dei auxilium, non de-
 futurum confideret, metu uti-
 que periculi perire debuisset,
 rege ipso Dario, vices Danielis
 adeò dolente, ut incanatus,
 eam noctem insomnem duce-
 ret. Summo verò diluculo,
 cum Rex Danielem divinâ ope
 illatum invenit, tunc vehemen-
 ter rex gavisus est super eo, & Dario-
 lem præcepit educi de lacu, cum quo
 rex exultabundus, omnibus su-
 is populis, regnis ac provin-
 ciis, vivum, & æternum, ac om-
 nipotentem Danielis Deum pro-
 clamavit: *Ipse liberator, atque sal-*
vator, faciens signa & mirabilia in
cælo & in terra, qui liberavit Da-
mielem de lacu leonum.

Sicut Da-
niel in la-
cu leonum

Daniel 6:
v. 23.

v. 27.

III.

Inter flam-
mas pa-
vor.

Quis enuntiare poterit angu-
 stias illius qui repentino con-
 clusus incendio, flammis undi-
 que obsessus, evadendi viam
 non habet: Quid magis tremen-
 dum, quàm ardens tribus pue-
 ris parata fornax, quæ septu-
 plum, quàm solebat, vehemen-
 tius accensa, tanquam stipulam
 ministros regis consumpsit?
 Sed cum cœlesti miraculo flam-
 ma, consumptis tantum eorum
 vincu-

Sicut in fornace Babylonis vinculis, de cætero refrigerantis instar roris, nec minimum quidem non solùm corpora, sed nec vestes læsisset, tunc hi tres quasi ex uno ore laudabant, & glorificabant, & benedicebant Deū, qui à præsentis eos periculo mirabiliter eripuit.

Dan. 3. v. 51.

Inter hostium manus trepidatur.

Miles licet generosus, undique tamen hostilibus armis circumvallatus, inter extrema vitæ discrimina, licet intrepidus sibi videretur, tamen incipit trepidare & pavere; si tamen insperato auctus subsidio, è manibus hostium, vitâ comite, licet vulneratus evadat, inter Dei laudes, & gratias, liberatores suos amplectitur.

Psal. 26. v. 3.

Hac vita militia

Militiam, esse vitam hominis super terram, testatur virorum patientissimus. Viribus suis nimium in hac militia confidebat David: *Si consistant adversum me castra, non timebit cor meum: si exurgat adversum me præliū, in hoc ego sperabo.* Insuperabilem se he-

Psal. 29. v. 7.

ros iste jaçtabat: *Non movebor in æternum.* Sed demum damno suo didicit timere, turpiter de peccato in peccatum dejectus: quare fateri demum non erubuit: *Impulsus eversus sum, ut caderem.* Perierat David, jam victus succubuerat, & de ipsius actum erat salute: *Et Dominus suscepit me.* Et ecce deficientibus humanis viribus, divinum successit auxilium, & Dominus suscepit me: *fortitudo, & laus mea*

Psal. 117. v. 13.

Dominus, & factus est mihi in salutem. *Dextera Domini fecit virtutem, id est, misericordia,* (ait Hugo Cardinalis) *non percutiendo me reum, sed expectando ad penitentiam: Dextera Domini exaltavit me, de luto & facibus peccatorum, elevans ad statum gratiæ.* Unde demum Propheta ex hoc mor-

Hug. Card. hic.

talis vitæ certamine, ad alteram, & omnis periculi expertem vitam translatus (ubi vox exultationis & salutis in tabernaculis justorum resultat) Deum colaudando decantat: *Non moriar, sed vivam; Non moriar, sed vivam, & narrabo opera Domini: Castigans castigavit me Dominus, & morti (æternæ) non tradidit me.* Jam

H. Bergh. ricolof.

in mortis faucibus, jam inter manus hostium David erat, æternum periturus, nisi dextera Domini fecisset virtutem; & quia iisdem semper erat subiectus periculis, nunquam in hac vita, vocem salutis & exultationis emittere præsumebat, sed multi erant gemitus ejus, & cor mœrens; Sed modò in triumphanti securus gloria exultabundus decantat *Non moriar, sed vivam.* Bene advertit S. Augustinus: *Triumphat victor Imperator & non vicisset nisi pugnasset.* Et quantò majus periculum fuit in prælio, tantò majus est gaudium in triumpho. Cùm nullus jam hostium restat metus, aut mortis. *Non moriar, sed vivam, sed vivam.*

Devotum facitur hoc David

S. August. Contell. l. 8. c. 30

Quid

IV. Quid mundus iste in maligno

leo rugiens circuit, quærens quem devoret.

politus, quam fornax Babylo-
nica septies succensa? Et quis
est, qui jactare se valeat; Et in
medio ignis non sum aestuatus, & o-
dor ignis non est in me. Tur-
piter hæc flamma aduffit Mag-
dalenam, peccatricem in civi-
tate, comedit hic ignis excel-
sas Cedros Libani, circumdantes
circumdederunt me, & exarserunt,
sicut ignis in spinis. Quamdiu in
hac fornace, inter has flammæ

ambulabant, viatores homines,
cum timore & tremore salu-
tem operabantur, metuentes
ab igne consumi; sed jam de-
mum solutis mortalitatis vincu-
lis, ac superatis periculis, in
quibus tot milleni perierunt,
Deo laudes decantant, cum tri-
bus pueris, & agnoscent: Mi-
sericordiæ Domini, quia non sumus
consumpti, ut nemo audeat de se præ-
sumere (exponit glossa) Quia
non est volentis, neque currentis, sed
Dei miserentis... Sic anima qualibet
misericordiæ Domini tribuit, quia
non est consumpta a flagitiis suis, id est,
in firmitate carnis, delectatione sæ-
culi, hostium insidiis.

Cui mundum hunc compara-
re melius convenit, quam la-
cui leonem, in quo miseri mor-
tales, inter rugientis infernalis
leonis insidias, tremebundi ar-
tantur. Monet nos sermō A-
postolorum Princeps; Fratres
sobrii estote, & vigilate, quia ad-
versarius vester diabolus, tanquam

Non immeritò Petrus tam
seriis nos, de cavendo hoc leo-
ne, hortatur verbis, cujus ipse
unguibus jam præda hæserat,
ideglutiendus, nisi cælestis ille
paltor, conversus ad Petrum,
eumque misericordiæ suæ radiis
respiciens, & auxilio gratiæ
adjuvans, ex ore infernalis leo-
nis eruisset, quomodo si eruat pa-
stor de ore leonis duo crura, vel extre-
mum auriculæ. Vehementem hæ-
fauces leoninæ metum impres-
serant Apostolorum Principi;
nam terna vice, à Domino,
post gloriosam resurrectionem
sibi apparente, compellatus,
Simon Ioannis amas me; Contrista-
tus est Petrus, quia dixit ei terrò:
Amas me. Et quare contrista-
tus? Rursus formidans priora: re-
spondet Chrysostomus. Quam-
diu enim in hoc mundo, in hoc
lacu leonum versamur, nun-
quàm ab infernalis leonis den-
tibus, ac unguibus securi sumus.
Non nisi cum Daniele egressus
de lacu leonum, de hoc mundo,
securè cantabit: Non moriar,
sed vivam.

Denique, quid mundus iste
inconstans, & turbulentus,
nisi mare exæstuans, amarum,
horridum, & impetuosis tenta-
tionum ventis intumescens?
In hoc mari, anima corpore
quasi Ceto conclusa, fragili ve-
hitur naviculâ, dubia, quo por-
tu.

LII

tu excipienda, & ejicienda sit, an ad insulas paradyfi fortunatas, vel ad tartareas inferorum sedes?

Hoc carcere, & ceto conclusum se agnoscebat Paulus, *Rom. 7. v. 24.* infelix ego homo, quis liberabit me de corpore mortis hujus? Jactabatur hoc versatili carcere, & navi, inter fluctuantes tentationum undas, *v. 13.* video aliam legem in membris meis, repugnantem legi mentis mee, & captivantem me in lege peccati, quæ est in membris meis.

Paulus se iactatum dicit.

Quamdiu hic inquietis tentationum procellis agitabatur Paulus, securitatem sibi promittere nequibat, unde multi erant gemitus ejus; Infelix ego homo, &c. ! Non enim ridendi, aut saltandi tempus est, dum adhuc in mundi hujus mari jactamur, sed flendi. Veniet autem tempus ridendi & saltandi, ubi superatis maris periculis ad portum terræ promissionis, Deo duce feliciter pertigerimus.

Lyranus in Exodi c. 14.

Transire jussi Israëlita per mare rubrum, licet ex utraque parte aquæ firmissimi instar muri starent, tamen satis sibi formidabant; uti Lyranus testatur: *Quod filij Israel formidabant intrare mare post Moysen, & tunc tribus Juda, quæ erat constantior, prima intravit post Moysen, & addit. Quod tribus Juda ibi meruit regnum.*

Nec tamen adeo inordinati

timoris inculpani videntur Israëlita, erat quippe timor cadens in constantem virum. Quid enim formidabilius, quam transire inter angustias, muris insitatae altitudinis, ex fluida tantum materia constructis, conclusas, qui subducente se, Dei omnipotentis, manu, corruentes, totum oppressuri erant populum, uti postea Ægyptius contigit. Videbant insuper insequentem cum exercitu Pharaonem, qui clangentibus buccinis, strepitantibus curru rotis, ac coruscantibus armis, ingentem Israelitis incussit timorem. Magni gemitus, & cor moerens erat populo, inter hæc extrema interitus pericula.

Sed quantus erat tremor ac tristitia ambulanti in mari rubro, tanta eorum fuit lætitia ac jubilus, ubi ad litus egressi, jam secunda se in statione firmaverant; tuncque eorum jucundius eis erat spectaculum, Pharaonis, & exercitus ejus in mare demersio, quò jam se non tam maris fluctus, quam hostium gladios evalisse cernebant; duplicatum Dei agnoscentes beneficium, dum submersis hostibus, Deus Israelitis factus est in salutem. Quare inter eos, præcinente Moyse, intonuit vox exultationis, & salutis. *Exod. 15. Contemus Deum nostrum: gloriosè enim magnificatus est; equum & ascensorum projecit in mare. Fortitudo*

Periculosus transitus per hoc mare rubrum.

VI.

Superato periculo crescit gaudium.

Exod. 15. v. 1.

& laus mea Dominus, & factus est mihi in salutem, &c.

Miseri nos viatores Aegyptiaci tyranni, infernalis Pharaonis jugo excusso. adhuc mare rubrum tentationum, (terram promissionis ingressuri), transire debemus, ubi divina quidem gratia, intumescens mare, muri instar consolidatum tenet, ne nos procellarum, irruentium scilicet passionum nostrarum impetus obruat: Sed quoniam fluida & inconstantes sunt hominum cogitationes, & ad malum pronae, subtrahente Deo dexteram suam, saepe illorum sanctitas corrumpitur, qui muri instar firmi stare videbantur, & sic miserè submersos oppressit. Accedit insequentium Aegyptiorum, & infernalium hostium potentia, ac indefessa persecutio, quae etiam iustae cuiusvis animae magnum inquitit terrorem. Tempus ergo flendi, tempus gemendi, quamdiu in medio maris rubri peregrinamur, ab insequentibus Aegyptiis infestati. In mari viae tuae. Sed cum semel, Deo favente, ad optatum terrae promissionis littus anima devenerit, tum verò cantare, tunc exultare licebit. O Domine Deus! (exclamat meus Seraphicus) Si tunc tam grave periculum est in bello, quantum tunc erit gaudium in triumpho? Cum post devictum, triumphatumque mundum, submerso impio Pharaone, &

exercitu ejus in mari rubro, tenent omnes electi tympanum cum Maria psallentes, & cantantes: Cantemus Domino, gloriose enim magnificentus est, equum & ascensorem dejecit in mare.

Inducit Regius Psaltes vocem exultationis justorum, psalmo 123. magnamque eorum exprimit laetitiam, qui superatis mundi hujus periculis, jam securam patriae stationem sunt adepti, non sibi, sed Deo liberationem suam attribuentes. Nisi quia Dominus erat in nobis, dicat nunc Israël, nisi quia Dominus erat in nobis. Erumpunt sancti in laudem Dei, & magno quasi laetitiae impetu acti, absorpto verborum primorum, in mente conceptorum, sensu, statim intonant: Nisi quia Dominus erat in nobis: Sic coeperunt cantare, ait Augustinus; Non dum dixerunt, unde evaserint, tanta est exultatio; eò scilicet plenior, quò majus erat in via periculum, in quo tot conspexerant fuisse absorptos. Itaque consideraverunt (praefato S. Doctoris teste) in eo jam loco, & in beatitudine, & in securitate constituti. quà transferint? quà venerint? Et quia difficile erat inde liberari, nisi adesset manus liberantis, in gaudio dixerunt; Nisi quia Dominus erat in nobis.

Nisi scilicet Dominus erat in nobis, sicut gubernator in navi fluctuante

VII.

psal 123

v. 1.

S. Augustinus hic.

Considerant e qui bus periculis evaserint.

Beati isacii submerso Pharaone

S. Bonav. Solil. c. 4

Exultant de gravi superato periculo.

- Hug. Car-
sin hic. Etuante (exponit Hugo) aut si-
cut Dux in exercitu confligente; aut
sicut caput in corpore; supple, non
evasissemus pericula occurrentia ...
Omnes fideles Deo attribuunt, quod
evadunt mundi pericula ... Non est
volentis, neque currentis, sed mise-
rentis Dei. Incipiunt enarrare
justi in securitate jam positi to-
lerata pericula: Cum exurgerent
homines in nos, forte vivos deglutif-
sent nos: hi enim homines carna-
les, & perversi sunt, qui com-
minantur: Deglutiamus eum, sicut
infernus, viventem. Cum irascere-
tur furor eorum in nos, forsitan aqua
absorbisset nos, aqua (teste S. Au-
gust.) dicit populos peccatores. Vel,
uti Lyranus exponit: Aqua tri-
bulationis, quæ per imperum aqua
designatur. Torrentem pertran-
sivit anima nostra, id est imperum
tribulationum, & tentationum in-
surgentium, ait Hugo.
- VIII.
Interrogant post hæc, & qua-
si dubiam movent: forsitan, vel
(ut Augustinus, & alii inter-
pretantur) Putas, pertransisset ani-
ma nostra aquam intolerabilem? Et
quare dicunt: Putas? (quærit S.
Augustinus) quia magnitudo peri-
culi vix facit credibile, quod evasit.
Magnam necem pertulerunt, in mag-
nis discrimibus fuerunt; omnino sic
pressi sunt, ut pene vivi consentirent,
ut pene vivi absorberentur. Magni-
tudinem enim periculorum ex-
primunt: Putas? Putas possi-
bile fuisse, quod evaserimus
aquam intolerabilem, S. Augu-
stinus legit: aquam sine substan-
tia. Quæ est aqua sine substan-
tia? Nisi aqua peccatorum, sine substan-
tia: peccata enim non habent substan-
tiam, inopiam habent. Hugo per
aquam sine substantia, intelli-
git voluptatem, vel divitiarum, vel
etiam tribulationum, vel etiam pec-
catorum abundantiam: In quibus
non est substantia, juxta illud
Regii Prophetæ: Infixus sum in
limo profundi, & non est substantia,
alii legunt, & non est fundus.
- Cum ergo in his aquis non sit
substantia & fundus, putas per-
transisset anima nostra aquam
hanc intolerabilem, & sine fun-
do? Putas possibile? Planè im-
possibilitatem pene demonstrat
ipsa æterna Veritas, quæ disci-
pulis asseverare non veretur:
Dico vobis; Facilius est, Camelum
per foramen acus transire, quàm di-
vitem intrare in regnum caelorum.
Hærebant attoniti ad hæc ver-
ba discipuli, ac tremantes non
minus, quàm admirantes dice-
bant. Quis ergo potest salvus esse?
Aspiciens autem eos Jesus ocu-
lis misericordiæ, difficultatem
resolvit: Apud homines hoc impos-
sibile est, apud Deum autem omnia
possibilia sunt.
- Nemo ergo suis ascribat vi-
ribus, aut industria, quod torré-
tem & aquam transierit intole-
rabilem, sed exclamet cum Da-
vide: Nisi quia Dominus erat
in nobis, non evasissemus, im-
possibile fuisset apud homines,
&

& vires humanas, possibile autem apud Deum; Quare beati in cœlo superatis aquis, & hostium insidiis liberi, exultantes decantant: *Benedictus Dominus, qui non dedit nos in captivum dentium eorum: Anima nostra sicut passer erepta est de laqueo venantium: Laqueus contritus est, & nos liberati sumus: Et quo auxiliante? Adjuvatorum nostrum in nomine Domini. Nam si adjuvatorum hoc non esset (advertit S. Augustinus) contereretur passer.*

cordamur tui Sion, Ecclesia triumphantis, exponit Hugo. De mundi fecit nobis omnis cantandi, & saltandi affectus: In salicibus, in medio ejus, suspendimus organa nostra. Non desunt, qui nos ad cantum, & saltum excitare contentur, quia illic interrogaverunt nos, qui captivos duxerunt nos, id est, in captivitatem peccati, & inferni ducere tentaverunt, verba canticum: Et qui abduxerunt nos; Hymnum cantate nobis de canticis Sion. Sed quid respondent in B. bylonica mundi captivitate detentæ animæ? Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena? Quasi dicerent (juxta Hugonis expositionem) Non est in mundo ob periculum gaudendum, vel cantandum; sed la. magis lugendum, & gemendum. Ruginus quasi ursi omnes, & quasi columba medrantes gememus, *Isaie. ca. 59. v. 11.* Et quare gemendum, (quærit idem Expolitor.) Quia in valle miserie & calamitatis, inter tot pericula hostium adversantium. Circumdederunt me dolores mortis, & pericula inferni invenrunt me.

Cum ad-
iuris
Dei.

S. August
hic.

IX.

Cantant
to pra-
benjores.

Lugent
Vinctores.

Psal. 36.
v. 2.

Securè ergo jam cantant passeres, qui, rupto laqueo, invenerunt sibi nidum quietum, & omni periculo inaccessiblei in cœlo, sine timore exultant, qui pertransierunt torrentem & aquam intolerabilem, sed nobis adhuc miseris vinctis in mendicitate & ferro, quibus magna adhuc restat via, & magna in superandis aquis intolerabilibus pericula, nondum illuxit tempus ridendi, & exultandi, sed gemendi, & stendi tempus nos premit, multi enim gemitus nostri, & suspiria ex B. bylonicis vinculis & periculis ad cœlestem Jerusalem, & visionem pacis.

Super flumina Babylonis illic sedimus, ac flevimus, dum recordamur tui Sion. Super flumina Babylonis, super aquas intolerabiles, & sine substantia, nundi hujus fluxi, & inconstantis sedemus, ac flevimus, dum re-

Quomodo obsecro cantabimus canticum Domini, & vocem exultationis emittemus in Babylone, hostilibus vinculis, & armis circumsepti? Quomodo cantabimus, sa vientibus cupisitatum flammis in B. bylonica fornace circumdati? Quomodo cantabimus in lacu leonum positi? Inter hiantes nos deglutire parantium infernalium
LII 3 Iconum

Hugo hic

In mundo
non gau-
dendum

Isaie. ca. 59. v. 11.

Psal. 114. v. 3.

X.

Erui de pe-
nitu. is in-
halabimus.
leorum rictus? Quomodo can-
tabunt saxa adhuc jaectata tem-
pestate, & mortali corpore tan-
quam ceto conclusa animæ, du-
bia, in quale sint litus evomen-
da? Quomodo inter tot infer-
ni pericula cantabimus? Super
flumina Babylonis, illic sedimus
& fleuimus, dum recordare-
mur tui Sion.

Sed si superato demum mari
rubro, & sedata tempestate ter-
ram promissionis ingressi fue-
rimus, tunc, tunc ex salicibus
infructuosis suspensa resume-
mus organa nostra; Cantemus
Domino, gloriosè enim mag-
nificatus est, equum & ascen-
sorem projecit in mare, cum nos
Pharaone Ægyptiaco cum e-
quitibus & curribus mundana
vanitatis in mari rubro demer-
sis, & contritis navibus Thar-
sis in spiritu vehementi, opta-
tum litus attigerimus. Nam,
sicut bene Augustinus observat:
factat tempestas navigantes, mina-
turque naufragium, omnes fururâ
morre patescunt; tranquillatur cie-
lum, & mare, & exultant nimis,
quoniam timuerunt nimis. Si è leo-
num unguibus & faucibus, si ex
flamma grassantis incendiis, si
ex hostium insequentium insi-

Rogemus
Deum, ut
nos eri-
piat.

diis, si ex inferni periculis ere-
pti, & è Babylonis vinculis li-
berati in eam, quæ sursum est,
Jerusalem ingressi fuerimus,
tunc emittemus vocem exulta-
tionis in tabernaculis justorum,
in securitate scilicet constituti,
& quæ transferimus, quæ vene-
rimus considerantes, Deo hym-
num laudis cantabimus, *qui de*
tanti periculis (in quibus tot ani-
marum milliades perierunt)
nos eripuit, & eruit. Eripe nos
igitur, ô liberator, & salva-
tor noster de aquis multis, de
fornace, lacu, & captivitate
Babylonica, faciat dextera tua
virtutem, & fiat nobis in salu-
tem, ut cessent gemitus, dila-
tetur cor mœrore compressum.
Tunc enim super muros tuos
Jerusalem sedebimus & canta-
bimus de Canticis Sion, cum
recordabimur tui Babylon, cu-
jus laqueus contritus est, & nos
liberati sumus. Tunc enim à
morte secunda liber & securus
non moriar, sed vivam, & narra-
bo opera Domini, opera scili-
cet misericordiæ, qua prote-
gente, & educente, in æ-
ternum non moriar, sed vi-
vam, sed vivam,
Amen.

2. Corint.
1. v. 10.

vi. secvè
laudare
possim.

PLAN-